De franse romasnschrijver Julien Green zegt ergens in één van zijn dagboeken : “Uit jezelf treden en bij een ander binnengaan, het is een geweldige reis. Ik heb er twintig jaar voor nodig gehad. De naaste, ook al zie je hem dagelijks, lijkt zo ver weg, dat het soms een heel levenvraagt om hem te bereiken.

Ik moest aan deze uitspraak denken, toen ik het evangelieverhaal las dat we zojuist gehoord hebben. Vanwege het contrast. Voor Andreas en zijn gezel lijkt de afstand tot Jezus helemaal niet groot. Zij horen de Doper over Hem spreken, zij klampen Hem aan, en vóór het avond wordt, zijn ze voor Hem gewonnen. Ze hebben de stellige zekerheid : deze is de Messias, de door God gezondene.

Vindt U ook niet dat het in dit evangelieverhaal allemaal wel vlug gaat ? Kan iemand zo snel een verantwoord beeld van Jezus hebben, dat hij alle terughoudend heid en reserve mag verliezen ? Voor Andreas en zijncompagnon is het een uitgemaakte zaak : zij hebben de ontmoeting van hun leven gehad.

Een echte ontmoeting laat zich, denk ik, niet programmeren. Soms is er snel contact, dan weer is een lang aftasten nodig. Maar ook als de vonk direct overspringt, is de ontmoeting niet in één keer volkomen. Iedere mens is een geheim dat nooit helemaal zonder sluier is Hij of zij bergt altijd nog verrassingen in zich en onvermoede domeinen.

Een ontmoeting stelt wel steeds dezelfde voorwaarden. Je moet je openstellen, je te kennen geven, bereid zijn te kijken. “Komt en ziet,”zegt Jezus tegen Andreas en de andere leerling. Die twee zijn gekomen, stonden open en mochten zien.

Wat hebben ze gezien ? Ze vroegen : “Waar houdt Gij u op.?” Een heel voorzichtige vraag. Het is natuurlijk niet het zien van het huis waarin Jezus vertoeft, dat hen overtuigde. Het is het zien van waar Hij geestelijk verblijf hield. Al pratend met Hem, al luisterend, zagen ze een mens die heel bijzonder met God leeft. Dat greep hen aan.

Komt en ziet. Uit het ingaan op die uitnodiging is alle geloof voortgekomen. Door Jezus gade te slaan, aan Zijn voeten te gaan zitten en te luisteren naar de diepte van waaruit Hij spreekt, komt een mens tot het besef : “Gij zijt de verlosser die komen moet, de Zoon van de levende God.

Komt en ziet. Die uitnodiging is ook tot ons gericht. Uiteraard kunnen wij nog minder de stenen en het houtwerk zien die samen het huis vormen waar Jezus vertoeft. Wij kunnen wel – zelfs na zoveel eeuwen – de geestelijke ruimte zien waarin Hij zich bewoog. De evangelieverhalen schetsen ons een beld van Hem, waarvan de trekken bepaald zijn door Zijn omgang met God, Zijn Vader. Nu nog dringt het tot ons door dat een mens die zo spreekt, die zo handelt als Jezus deed, vol is van een boven-aards geheim, het geheim van gods aanwezigheid.

Komt en ziet. Het is riskant op die uitnodiging in te gaan. Je leven zou een beslissende wending kunnen nemen. Andreas en zijn metgezel wisten niet dat ze weggeroepen zouden worden uit hun

familiekring en hun werkkring. Zij zouden veel vertrouwds moeten loslaten. Zij voelden dat dat de consequentie zou zijn van de ontmoeting met Jezus. Hem echt leren kennen is anders niet mogelijk.

Zusters en broeders, wij hier staan allen in de ontmoeting met Jezus. Op de een of andere manier heeft Hij ons geraakt, ons bewogen naar Hem toe te komen en te zien wie Hij is. Misschien heeft de ontmoeting nog geen berslissend stempel op ons leven gedrukt. Misschien vinden we de woorden die Jezus gebruikt te groot.

Laten we niet ophouden steeds opnieuw te komen, met onze ogen en vooral ook ons hart wijd open. Op een gegeven moment beseffen we dat niemand kan geven wat Jezus geeft. Hij heeft woorden van eeuwig leven. De apostel Petrus besefte dat eens scherp. En een ander van Jezus'leerlingen, de geliefde leerling Johannes sprak het hoge woord : "Wie Jezus ziet, hij of zij ziet God die Zijn Vader is.

Zeker, de ontmoeting met Jezus kan niet in één keer volkomen zijn. Ze vraagt in veel gevallen tijd. Ze vraagt een heel leven. Misschien is het ons niet gegeven snel de trekken van Zijn persoonlijkheid te onderkennen. Laten we vooral niet denken dat wij het niet nodig hebben steeds weer bij Hem terug te komen als zouden we Hem goed genoeg kennen. Wie Jezus werkelijk kent, is een gegrepene. De Heer laat hem of haar niet meer los.